

22. szám.

Dicsőség ma-
gasságban az
Istennek,

Nov. 28.

s a földön bé-
keség a jó
akaratu embe-
reknek.
Luk. 2. 14.
1855

KATHOLIKUS NÉPLAP.

Pest.

II. Félév.

Advent.

Minden jelesb egyházi ünnepélyek, mely-lyek az év lefolyta alatt a ker. katolika anyaszentegyházban előfordulnak, kitünő előzmények mellett, az ünnep magasztos titkainak nagyságához mért és alkal- mazottszertartások közt szenteltetnek meg. S mivel az egyház ünnepei közt legje- lesbek azok, mellyek „Úr ünnepeinek“ neveztetnek, minthogy az Ur Jézus által végbevitt megváltás nagy munkájának titkára emléktetnek, azok kellő meg- ülésére legkitünőbb előzményekkel is ké- szíti el hiveit az anyaszentegyház; hogy így méltókká és érdemesekké tegyék magokat azon isteni kegyel- mekre, mellyekben részesültek a jézusi megváltás minden egyes művei által. Lám hajdan zsidók is hála- ünnepet szentelvény az isteni jótétemények emlékére, jeles előzményekkel készítették arra magokat, pedig isteni kötelezettségnél fogva, a mint Mózes könyvei- ben olvasható. — Ne készüljünk-e hat mi is az Ur ünnepeinek üdvös megszentelésére olly előzmények- kel, mellyek a lélek buzgósága elevenítésének és a szív tisztasága megszerzésének biztos mozdonyai? — Ezen ünnepek közt első a megtettesült Igének, Krisztus Jézusnak emberi alakban lett megjelenése a földön, mellynek emlékét a karácsoni napok al-

kalmával örömtelven üli a ker. anyaszentegyház, és fölhi mindnyájunkat, hogy ezen dicső nap méltó s ünnepélyes megszentelésére eleve és kellőleg elkészítsük magunkat sz. Pál és Jakab apostolok emeszavaival: „Vessétek el a sötétség cselekedeteit, és öltözzetek a világosság fegyverébe. — Erősi- tsétek meg sziveteket a jóban, mert az Ur eljövetele közelget.“ Ezen előkészületre pedig nem csak buz- ditólag hija fel fiait és leányait az anyaszentegy- ház, de üdvös alkalmakat is nyújt az Üdvözítő szü- letését megelőző adventi napokban.

Ezen nevezet „Advent, melly annyit tesz, mint eljövétel, minden keresztény népek közt ismeretes, és azon napokra alkalmaztatik, mellyek a Krisztus Jézus születését megelőző négy vasárnap alatt előfordulnak, és arra határozzák: hogy akkor a buzgó keresztények eleve készítsék magokat a karácsonyi ünnep üdvös megülésére, szent és is- tenes gyakorlatokkal, és üdvöt hozó jó cselekedet- tekkal. Illyenek pedig különösen az adventi na- pokban, a hajnali szent mise; a testet sanyargató böjt, és a lelket tisztító penitencziatartás. — Nines az Ur színe előtt kellemesebb és kedvesebb a szent mise áldozat bemutatásánál, melly emlékez- tető jele azon véres áldozatnak, mellye Krisztus Jézus, az emberi-nem büne által megbántódott mennyei Atya engesztelésére legfogatosabban be- mutatott a keresztfán. Azért az anyaszentegyház is mindenkor ugyan, de különösen az adventi napok- ban megkívánja buzgó hiveitől, és felhiva ösztö-

női őket, hogy jelenjenek meg naponta a szent mise áldozaton, s különösen azon, melly hajnali órákban szokott tartatni, és azért hajnali misének nevezetik. Igen is: hajnalban tartatik szent mise az adventi napokban, részszerint annak emlékére, hogy Jézus éjféli után a hajnal közeledtével született e világra; részszerint azért is, hogy az éji nyugalom után, melly nemcsak a testre, de a lélekre, szívre s elmére is jótékonyan hat, legelső gondjoknak ismerjék a hívek az Úr hazába megjelenni, és ott Jézus végetlen szeretetéről halásan megemlékezni; ki azért jött a világra mint ember, hogy szentséges vére ontásával s kínos haláláldozatával váltana meg az emberi nemet az örök kárhozat rabságából, mellybe esett a bűn szolgálata által. — Tapasztalhatni is az ajtatos keresztények közt, hogy a hajnali szent misére vetélkedő buzgósággal jelennek meg a jámbor hívek, eleve készítgetvén és érdemesítvén magokat a karácsoni ünnep buzgó megülésére, és a kisded Jézus születése érdemeire.

De az adventi hajnali szent mise még „Rorate”-nak is nevezetik azért: mivel Isaias próféta ezen esengő szavaival kezdődik az: „Rorate coeli stb. — vagy is: Egek! harmatozzatok onnan felül, és a fellegek esepéjék az Igazat, nyilatkozzék meg a föld, és teremje az Üdvözítőt.” — Valamint t. i. hajdan az ő szövetségi patriarkák és jámbor lelkű zsidók, éltök minden napjaiban sóvárogva várták és esdve kérték az Urtól a Messiás megjelenését, ugy mainap is a ker. anyaszentegyház buzgó imaival kéri az egek Urát, hogy illesse isteni malasztjával híveinek lelkét, és töltsse be őket a hála tiszta érzelmeivel, hogy az Üdvözítő születésnek emlékeztető napját méltólag megünnepelhessék, és bálaadókat szent oltára előtt leróhassák. — Menyire felel meg pedig az anyaszentegyház ezen céljának a nép buzgalma? dicséretes magaviselete nyilvánítja; és egy szent megilletődés fogja el a komoly vizsgálódó keblét, midőn tapasztalja, hogy hajnalban a harang első megkondultával, miként kezdenek a lakok belsői lassan lassan megvilágosodni; miként vonulnak csoportosan az utcák mindenikéről a hívek a kivilágított szentegyház felé a harang második jeladására; miként foglalják el az egyház belsőjében helyöket a harmadik harangszóra, várván az áldozó pap megjelenését és a szent miseáldozat bemutatását; mellynek folyta alatt milly meglepők, szívrehatók és buzgóságra gerjesztők legyenek azon adventi szent énekek, mellyeket elérzékenyülve szívből és lélekből zeng az ajtatos egybegyűlt nép, csak az tudhatja, ki köztük személyesen megjelenvén, a hajnali ajtatosságban részt vesz.

Második előzménye a karácsoni ünnepeknek „a böjt”, mellyet az anyaszentegyház az adventi napokra határozott. Igaz ugyan, hogy legnagyobb, és tökéletes böjt, megtartóztatni magát a bűnöktől, és az élet tiltott gyönyöreitől, szent Ágoston atya mondásaként; de minthogy a böjt az, „melly a testet a lélek alá veti, a gonosz kívánságok ve-

szedelmes felhőit elszéleszti, a szívet töredelmessé és aláztatossá teszi, az értelmet a mulandók fölibe emeli, az imádság hathatóságát előmozdítja, és a keresztény erkölcsiséget szilárdítja;” az anyaszentegyház híveinek a bűnök feletti diadalát biztosítani, a jámbor erkölcsiségre utat törni, és a Jézus születése napja méltó megülésére őket alkalmasakká és méltókká tenni akarván, az adventi napokra szoros böjtöt rendelt; és noha kezdetben azt az egész adventre kiterjesztette, de később, valamint napjainkban is, szerda és péntekre ugy a Karácson előtti napra határozta; szoroson kötelezvé mindenkit azok megtartására, s tudatván mindenkivel: hogy akkor hallgatja meg az Úr imádságaikat, ha azokkal a böjtöt is egyesítik, és abban állhatatosan megmaradnak.

Harmadik előzménye a karácsoni ünnepeknek „a penitenziatartás.” — Az isteni kegyelmek hathatóságára csak a tiszta szívűek számolhatnak, mert a melly szívben a bűn uralg, ott a malaszt ereje meg van törve, foganattal és üdvösen nem működhetik az: és így Jézus születése érdemében is csak ugy részesülhetünk, ha születése emléknapján a bűnök szennyétől lelkünket megtisztítjuk, a töredelmes penitenziatartás által; megemlékezvén: hogy bűnbe esni emberi gyarlóság, de abból kitisztulni olly erkölcs, melly az angyalok örökboldogságába helyezi az embert, sz. Ambrus atya mondásaként. — Boldogok! kik illy előzményekkel készülnek a karácsoni ünnep megülésére; mert azok Jézus születése érdemében részesülendnek.

Vezerle Gáspár.

Isten keze.

Beszély. (Vége.)

Megint utezán látjuk a gyökeresieket, — igen, mert szent mise után van már az idő, és ők haza felé igyekeznek; és haza felé mentében a gyökeresieket ifja, örege csupán csak a hallott szép prédikációról beszél. — No lám, ők nem rágalmaznak, ők nem pletykáznak; e felett szent miséről haza mentőkben még csak nem is szaladoznak; még csak nem is kurjongatnak! a mitől meg az Isten menten meg, világért sem káromkodnának. — Pedig — már én csak kimondom mi szíven fekszik — efféléket napjainkban szent mise után sok helyeken lehet tapasztalni. Valóban elszomorító tapasztalás! — Félek, nagyon félek, hogy illy ezerféle visszaélések között, csakugyan nagyon reánk fog nehezéni az Isten keze! —

Már mind haza érkeztek a gyökeresiek a templomból, csak Sára asszonynak Pannika leánya nem vala odahaza; és ő még sem nyugtalankodik leánya elmaradása felett, — nem bizony, mert tudta, hogy ismét plebános urhoz ment a tanulni szerető leány. — És nem csalatkozott, ott látjuk őt a már

őszbeborult plebános ur szobájában. Az öreg író asztala mellett ül, a leány ő előtte áll; — amaz kérdezősködik, ez pedig egész bátorsággal felel. — Ugyan mire oktatja most az ősz lelkész ur a kis Pannikát? figyeljünk szavaira.

Lelkész. Édes Pannikám, meg kell vallanom, te ismét példásan viselted magadat a templomban, miért megérdemled, hogy ezen képecskével ajándékozzalak meg. —

Pannika. Örülök hogy a tisztelendő ur tetszését megnyerhettem. — Köszönöm a szép képet. —

Lelkész. Szívesen adom édes gyermekem, mert mint mondtam, szép magad viseleteért igazán megérdemled. — De tudod-e mit ábrázol e képecske? —

Pannika. Az aláírás azt mutatja, hogy e képecske éppen azon szép napot ábrázolja, mit ma ünneplünk; mert ez van aláírva: Mária menybemenetele!

Lelkész. Jól mondod, kedves gyermekem; — valóban a mai napon emlékezik édes anyaszentegyházunk Mária menybemeneteléről. De megtudnád-e mondani, miért emeltetett Mária menyekbe?

Pannika. Azért, mert úgy tündöklött ő a jócselekedetektől, mint reggel a fű a harmat cseppeitől.

Lelkész. Mi következik ebből?

Pannika. Az, hogy nekünk is nagyon jóknak kell lenni, ha egykor menyekbe akarunk jutni. —

Lelkész. De, kedves Pannikám, mit gondolsz csak lelke ment-e Máriának menyekbe, vagy teste is?

Pannika. Erről — a mint már máskor hallottam a tisztelendő urtól — a Szent Iras semmi bizonyosat nem mond; de mivel plebános ur is, meg sok szent atyákkal egyetemben egyéb jámbor emberek is azt tartják — a mint hogy már ezekre egyébkor is tetszett oktatni, *1) az Isten áldja meg érette a tisztelendő urat, hát én is azt hiszem, hogy Mária testestől, lelkestől ment menyekbe.

Lelkész. Lehetséges-e ez?

Pannika. Istennél semmi sem lehetetlen, — — — mert ha Mária Isten mindenhatóságánál fogva szeplőtelenül fogantatott, *2) ha Isten mindenhatóságánál fogva Jézust a betlehemi istállóban szüzen szülte; ugyanazon Isten mindenhatóságánál fogva, Máriának nemcsak lelke, de teste is felvétetett menyekbe. —

Lelkész. Jól beszélsz, kis leányom. — Én meg szavadhoz, még azt is hozzáadom, hogy Máriának, — a ki annyi csodálatos kiváltságokban részesült — azon teste, melly Istentől méltónak találtatott arra, hogy Jézus Krisztus, — a mindenható Istennek egyetlen fia, a ki Isten és ember

egyszersmind — emberi alakját abból vegye; méltó volt egyszersmind arra is, hogy kivételesen ezen ítélet alól: „por vagy, és porrá lépsz“ — menyekbe emeltessék, míg egyéb szenteknek csak lelkök juthat el oda. — — — Vagy, hat hallottad-e valaha valakitől, hogy Máriának teste itt, vagy amott eltemetették? —

Pannika. Nem hallottam. —

Lelkész. Lásd, édes gyermekem, ez is arra mutat, hogy Máriának teste menyekbe emeltetett. Avagy mikép lehetne az, hogy míg egyéb szenteknek haláláról, temetéséről, sirjáról, testöknek a sírból kivételéről, s egy, vagy más helyeni tisztességes elhelyezéséről a szent atyák, s egyéb jámbor lelkű írók írásaikban megemlékeznek, addig Máriának a szentek királynéjának — ha ő is e földön temetett volna el — eltakarításáról szó se tegyenek? — Vagy lehetséges-e az, hogy azon buzgó hívek, kik oly messze földről, annyi fáradság, és veszedelem között zarándokolnak a szent földre Jézus szent sirja láthatása, — Rómába szent Péter és szent Pál apostolok nagyszerű templomának megtekinthetése végett, — mondom lehetséges-e, hogy azon hívek Máriának — ki iránt minden időben oly határtalan tisztelettel viseltettek — sirját, — ha azt a földön lehetne feltalálni — fel ne keresték volna? — — És feltehetnők-e az anyaszentegyházról, s annak fejeiről, a romai szentséges pápákról, hogy ők, — kik már annyi szenteknek sirját fedezték fel — mindent ne követtek volna el, hogy Mária sirja is felfedeztessék, ha ők is azon véleményben nem volnának: hogy Máriának, a mi Nagy Asszonyunknak nem csak lelke, de egyszersmind teste is menyekbe emeltetett? — De meg tudod-e mondani, micsoda ünnepet szoktunk mi keresztény katolikusok december 8-an tartani?

Pannika. Igen is tudom, Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepét. —

Lelkész. Hogy érted ezt: Mária szeplőtelen fogantatása? —

Pannika. Úgy, hogy Mária szent Annának, az ő édes anyjának méhében eredendő bűn nélkül fogantatott, noha minden egyéb Ádám maradéki — kítől az eredendő bűn reánk szállott — ezen bűnben fogantatottak.

Lelkész. E szavakkal Mária menybemeneteletét bebizonyítad, — mert midőn mi keresztény katolikusok azt tartjuk Máriáról, *) hogy eredendő bűn nélkül fogantatott, bevalljuk egyszersmind, hogy rajta a halálnak soha hatalma nem lévén — mert a halál a bűnnek zsoldja. . . . és így hol bűn nincs, ott halál sincs — teste nem temetett el, miként Ádám egyéb bűnbe esett maradékaié, hanem felvétetett menyekbe, hogy — min-

*1) Bizonyosan szent Bernárd, szent Agoston, eréai sz. András, és sz. Dámaszén atyákkal okoskodott az öreg lelkész ur Pannika előtti, mert ezek sok szöveget írnak Mária menybemeneteléről. —

*2) Ezt Pannika már a múlt században is mondhatta: mert az egyház a múlt év december hava 8-ik napján — midőn tudniillik Mária szeplőtelen fogantatását hitezikké mondá ki — nem új hitezikket hozott, hanem az egész keresztény katolikus világnak általános és régies régi hitét emelte hitezikké.

*) Ismét jegyezzük meg, hogy a múlt századról van szó, midőn Mária szeplőtelen fogantatása csak ajtatos hit vala. — Mi már többé nem tartjuk, . . . hanem mint valót erősen hisszük és valljuk, hogy Mária szeplőtelenül fogantatott. —

egy jámbor iró mondja — menyei hajlékot nyertem attól kinek, ő földi hajlékot adott. — — — Még egyet kérdek tőled édes Pannikám: miért hoztál te ma és véled együtt több jó leánya, füveket, virágokat és néhány szép gyümölcsöt a végett a templomba, hogy én azokat megszenteljem.

Pannika. Azért, hogy mi az anyaszentegyházzal együtt örvendjünk azon véghetetlenül nagy dicsőségnek, mellyben Mária — minden jóssággal, mint ugyan annyi szép virágokkal felékesítve — részesült, a mai napon felvételén menyekbe. — De meg azért is, hogy Isten a füvek és gyümölcsökre áldását adja, s azokat megszentelje, hogy mindazoknak, a kik velök élendnek, lelki és testi javukra szolgáljanak. — Goffine II. kötet. 801. lap.

Lelkész. Szinte meglepsz édes Pannikám ezen talpra eső felelet által, és találgatni kezdem, honnan tudod te mindezeket?

Pannika. Hát honnan másból, mint a tisztelendő ur tanításaiból, főleg pedig mai szép prédikációjából, hisz ép ezeket tetszett ma fejtegetni.

Lelkész. Ez is arra mutat, hogy te csakugyan jól viselted magadat ma a templomban. — — Oh de boldog az az anya, ki illy istenfélő gyermeket tud nevelni! de még boldog vagy te is, édes gyermekem, mert keserű könyeidet, miket most gyermek éveidben olly bőségesen hullatsz ártatlan szemeidből, ha nem mindjárt is, eljön azon idő, midőn százszoros boldogsággal jutalmazza meg a kegyes Isten. — — Mielőtt haza boesajtnalak még egy kérdezni valóm van: hová fogod tenni ezen csomócska szentelt virágot, mit most kezdedben tartasz.

Pannika. Haza viszem, és az édes anyám ágya felett álló feszület mellé akasztom, hogy mindannyiszor, a hányszor ezen csomócska szentelt virágra tekintek, eszembe jöjjön az, hogy nekünk mindnyájunknak ugyan, főleg pedig a leányoknak folytonosan ékeskednünk kell a jóságos cselekedetek illatozó virágival, hogy e földön a jólelkű emberek, menyben pedig Isten előtt kedvesek lehessünk.

A hogy e szavakat bevégezé Pannika könyekre fakadt az ősz lelkész, illy szép gyümölcsét látván lelkipásztori fáradozásainak. Istenem milly ritkák napjainkban az illy gyümölcsök! — —

Egy nagy kert a világ; viruló fácskái a fiatalok. — Milly törpék, milly minden ékesség nélkül valók eme fak a szemérmes kis Pannika mellett! . . . Miért? mert ezeken a hiúság, míg Pannikán a szemérmesség virága nyiladozik. — Be rút virág az a hiúság virága! és be gyönyörű, be szépen illatozó a szemérmességé! Fiatalok! tépjétek ki kebleitekből a hiúság rút virágát, s ültessétek oda ezt a másikat, a szemérmességét. Oh be szépek, oh be kedvesek lesztek akkor az Isten s emberek előtt, míg most ép olyanok vagytok, mint milylen a hiúság rút virága. —

A szobába verődő déli harangszó vetett véget az öreg lelkész és Pannika közötti épületes beszélgetésnek. Pannika előbb térdén állva imádkozta el az angyali üdvözetet, és úgy futott az őt örömmel

váró édes anyjának elmondani mind azokat, miket ma tanult, és megmutatni a szép képet, mit maga jóviseleteért kapott. — Plebános ur is mondta, de meg én is mondom, boldog az anya, ki illy gyermeket szoríthat anyai kebelére! — — —

Elmult a nap, s beállott az este. — Sok áig varta Sara asszony, meg Pannika Nyakas Gáspár megérkeztét, — — mind hasztalan. Már késő éjszaka volt, s ki tudja ő mégis merre barangolt? Elérte a várókat az álom, s buzgó imádság után lefeküdtek. Pannika elaludt, de nem ám a lélekben olly iszonyuan szenvedő anya. Ő folyvást félt, folyvást remegett, mintha előre érezte volna a bekövetkezendő rémséges dolgot! — Jóval éjjel után volt már az idő, midőn Nyakas Gáspár végig káromkodva az egész falut, nagy részegen haza felé vagtatott. — Ki tudja, mi okozta? de elég az hozzá, hogy a neki tüzesedett lovak, a házhoz kanyaruló uton egyet horkantva félreugrottak. — — — A koesi feldul, még pedig olly szerencsétlenül, hogy a részegen rajta ülő Nyakas Gáspár a kerék közé esvén, bal lába térdén alul kettétörött. — Kirohant a nagy jajveszékelésre a megrémült feleség és leány, s kitudja leírni rémültségöket, midőn vérben látták fetrengeni a koesi alatt Nyakas Gáspárt? — Csak az oda csoportosult szomszédok segítségével sikerült nagy nehezen ágyra emelni a szerencsétlent. — Tüstént papért, meg orvosért futtatott Sara asszony. — — Alig mult el pár percz, már az ablak alatt szólott az Oltári-szentséggel jövő Lelkész megérkeztét jelentő csengetyű. — Mély megilletődéssel fogadta őt, az Oltári-szentség előtt térdre hullott szomorú csoportozat. — — — A beállott néma csendben megnyílnak az ősz reszkető ajkai, s azt gondolnád, hogy egy megdicsőült szeráf készti gyónásra az ágyban fekvő szerencsétlent. — — Mind hasztalan! — Nyakas Gáspár eszméletét vesztvén mozdulatlanul úgy feküdt az ágyon, mint egy darab fa. — Talán még ama kemény érc csengetyűcske is megilletődött eszomoru jeleneten? mert még az is tompább hangot adott a megszorodott lelkész előtt visszafelé lépdelő egyházi kezében, mint midőn oda sietének. — Elborzadt a fölébredt szomszédok, midőn újra utczán hallá szólani a csengetyűt, és elrémülve sohajtá: Jézus Mária! vissza viszik a szentséget! — Megérkezett az orvos is és csak akkor rémült el Sara asszony, meg a szánakozásra méltó Pannika, midőn oda nyilatkozott az orvos, hogy nincs más orvosság, mint elvágni a kettétörött lábat.

Még viradatra is eszméletlenül, de már vágott labbal feküdt Nyakas Gáspár az ágyon. — Alig kiviradt, újra megjelent az ősz lelkész a kétségbe esett nő és leány vigasztalására. Mind kettő sirva futott az érkező elébe, s keserű szavakkal festék le szívök roppant fájdalmát. — Csodálni lehet, hogy Sara asszony össze nem rogyott annyi csapás alatt! — „Jó az Isten, és nem hágy minket a felett kísértetni, mit el nem viselhetünk? “. . . . —

Sok szép vigasztaló és béketűrésre intő szavai után eltávozott a buzgó lelkész, . . . s midőn

kinyitá az ajtót, e szavakat mondá a jelenlevőknek: „Látjátok fiaim, ez az Isten keze!...”

* * *

Négy év, szép idő. Négy év, nem egy ember életén, de egy ország sorsán is iszontató nagyot változtathat. — (soda-e hát, hogy négy évvel szívrazó történetünk után roppant változás történt Nyakas Gáspár uram házában? —

A hogy ájuultságából magához jött, és meglátta elvágott lábát, elborzadt — — — s átgondolván a történeteket, kitudja mi okozta? . . . egyszerre csak megeredtek könyei, és sirt . . . nagyon keservesen sirt. — — Ime a megtérés könyei! . . . drága könyek! . . . Ily könyek által nyerte el Magdolna is a mennyországot. — — Hát a mi szemeinkből mikor erednek már meg a megtérés könyei? . . . Attól tartok, hogy nagyon sokára halasztjuk. — —

Kemény leczke lett Nyakas Gáspárnak az ő mankós lába. — Valahányszor reá tekintett, mindannyiszor eszébe jött a Nagy-Boldog-Asszony éjelen végbement rémséges dolog, és mindannyiszor könyek között esdett irgalomért az Istenhez, e mellett meg kérve kért bocsánatot Sára asszonytól és Pannikától. — Ők meg szegények, örömmel megbocsájtának, látván jó útra tértét Nyakas Gáspárnak. — Oh milly boldogok voltak most ők! — —

Szent misére szól a gyökeresi templom ujdón új harangja. — — De szépen szól! . . . Jobban a szívre tapint még amannál a réginél is, a melyről azt mondtuk, hogy úgy szól, mint a szent Dávid hárfa-muzsikája. — Ugyan hol vették a gyökeresiek ezt az új harangot? —

Minapában egy réges régi irás került a kezem közé, melyből épen azon esetet lehet kiolvasni, mely akkor adta elő magát, mikor a gyökeresiek szépen felkoszorúzza . . . felpántlikázva a toronyba húzták az újdón új harangot. — Az akkori plebános ur írása az. —

„Mikor pedig“ — így szól azon régi irás — „Isten legnagyobb dicsőségére fellévé hűzva az új harang, vette vala Nyakas Gáspár lakos uram — a ki az új harangot a maga pénzén, az ő jószántából az Isten dicsőségének emelésére csináltatta — az ő mankóját, és a sokaság közé állván, így szóla vala: — Keresztény feleim! Tekintsétek szemetekkel ezt az én megbénult mankós lábamat. — Mikor részeg voltam, mikor az Istent káromítottam, akkor tört kétfelé ez az én lábam. — Tudom, hogy az én uram Istenem büntetett meg engemet az én számtalan sok gonoszságaimnak miatta. — — — Tanuljatok rajtam.“ — — — Itt vagy három sort a régiség miatt nem lehet elolvasni. —

„Csináltattam pedig — így olvasható tovább a régi irás — ezt az új harangot azon jószágból, mit öregebb bátyámtól — a kinek az én Uram Istenem adjon örök nyugadalmat — testamentomban kaptam, — és a mellynek nagy részét eltéko-

zolván, az én uram Teremtőm bántására fordítottam, — hogy ezután én velem egyetemben magasztalja az én Uram Istenemet, a kinek szent neve ellenében — melly egyszersmind a ti megbotránkoztatásokra is vala — és annyi táméntalan káromkodásokat szórtam vala, — és a kit én ezután soha káromítani nem akarok, csak adja nékem az én Uram Istenen az ő szent kegyelmét.“ — — Vagy két szó, mivel a moly irágra, megint nem olvasható — — Azután így folytatódik:

„Ez a harang ennek a toronynak a nyelve, ez a nyelv mindég én uramat Istenemet magasztalja. — Mikor hát ezt a harangot szólani halljuk, magasztaljuk a mi nyelvünkkel is a mi Urunkat Istenünket. — Én pedig, ha az én Uram Istenem nékem megkegyelmez, ezután az ő szent nevét magasztalni fogom az én nyelvemmel; a mellyel Őt eddig felette megbántottam, és a mellyel most töletek megbocsájtást kérek, az én sok rossz akaratim miatt; valamint az én kedves Sara feleségemtől, meg az én kedves leányomtól Pannikától; — mindezek felett pedig az én jó uramtól . . . lelki atyámtól, kitől olly sok istenes oktatásokat nyertem, és a kinek az én Uram Teremtőm után ezt az én megtérítésemet is köszönhetem. — Dicsértes-sék az ur Jézus Krisztus! . . . mind örökkön örökké! Amen.“ —

Mi volt a plébános ur neve; és mikor készült ez az irás? a régiség miatt nem vala kivehető.

Ezen irás nyomán arra is reá jöttem, hogy Nyakas Gáspár nem hazudott, mert a mit az új harang felhuzásakor ígért, egy szálig megtartotta; lévén azontúl — Sára asszonynak, és a kis Pannikának legnagyobb öröme — a falunak egyik legjámborabb embere. —

Istenem, be szép dolog volna, ha ezt a gyönyörű példát nagyon sok istentelenkedő követné, még pedig előbb, hogy sem reája nehezedik az Isten — keze! —

A dósai kis pap.

Arany tövisek.

Mikor a nap kisüt, mindent bearanyoz,
Hogy ne volna tehát az élet aranyos;
Azért szeretjük úgy ez élet napjait,
Mert aranyhegyeket látunk csakugyan itt.
És azért szeretjük úgy lopni a napot
Mert a anyfénytől sok elvakítottatott. . . .
Nem tudjuk, hogy nem mind arany, a mifénylik,
Azért magasztaljuk a földet az égig;
Sőt oda sem nézünk mindenkor az égnek,
Szemeink a földön eget is szemlélnék:
Ki itt a megígért Kánaánt elérte,
Minek fáradna a más világra érte.

És mivelhogy néha ez a nap is éget,
Tán azért szeretjük úgy a sötétséget:
Bölcs ember, a kinek, ha szemébe vágott,
Véka alá rejti a gyertyavilágot;
A ki jól lappangott, az jól élt, ha igaz,

Tiszta élet, mellyben nem látszik semmi gaz.
Sötétség után a szem azért tekinget.
Hogy el ne fogja a nap jó tetteinket;
Hogy jőne napfényre minden, a mit teszünk:
A bal se tudja azt, a mit tesz jobb kezünk;
Titkot bizni pedig másra valljon ki fog?
Hisz a mit kettő tud, már nem lehet titok,
Kivéve, teszem, ha a titok bűn lenne,
Már akkor ellehet több részvevő benne;
Nagyon természetes, láthatja a ki lát,
Hogy magára senki sem valja a hibát.
Elég, ha mi magunk tudjuk, hogy hibánk van:
Az igaz is hétszer esik el napjában;
Ennél többet minek tudnának meg mások,
Minek lennének a sok botránkozások?
Oh hogy ne szeretnők mi a sötétséget.
Mikor meg sem nyugszik e nélkül az élet;
Legalább megnyugszunk addig a nagy sorig,
A mikor majd minden kivilágosodik.
Kivilágosodik, hogy nem jó a vélt jó.
Hogy embernek magát altatni nem méltó;
S nem méltó kapkodni úgy a sötétséghez,
Világ világozás csak az „egy szükséges.”

Benőfy Soma.

Katholikus hitélet.

Szebeny, Pécs megye, novemberben. Takács Mihály Kurator uram! Dicsértessék a Jézus Krisztus! Kedves Kurator uram! Paszomántos jó napot! Emeld meg a kalapot! Talán megütközöl rajta, hogy én mint ösmeretlen, levélben szólítottak föl; de hisz ha nem is ösmerlek személyesen, de ösmerlek ebből a Katholikus Néplapból, mellyben oly sok vidám közléseket küldesz az egész magyar hazába; nem is vagyunk mi azok, kik rád untunk volna, sőt inkább midőn a Katholikus Néplap megérkezik, minden számban legelőször is azt szoktuk nézni, valljon van-e valami közlés a Kurator uramtól: no bezeg megy aztán kézzől-kézre. Csak azt sajnálom, hogy oly sok mértföld választ el bennünket, vagy legalább csak télifrakk (telegraph) volna közöttünk, akkor majd ezen a télifrakkon utaznám hozzád; mint az egyszeri ember, ki fiának új bakancsot akart küldeni: sokáig gondolkodott, mikép tegye ezt; na, utóbb eszibe jutott hogy hallott valamit a télifrakról, kiment a faluból és a bakancsot a levegőben függő drótra lógatta, gondolván, illy módon leghamarább megkapja; az alatt egy katonának szüksége volt épen bakancsra, megpillantva a függő bakancsot, levette és a rongyos bakancsával kieserelte. Másnap az apa kiment nézni, mit csinál a télifrakk, és mennyire megörült, midőn a rongyos bakancsot meglátta: bizony, bizony, gyors macsina (gép) ez, nemesak elvitte az utat, hanem még a rongyos bakancsot is visszaküldötte. Eljen a műpar! szegény fiu várhat-e te a bakancsra? — No de így van, midőn olyan okos a világ, ötven esztendő előtt szekeret vitettük magunkat: ha nem is röpültünk, csak mégis ballagtunk; most esoda, hogy a balak processust nem indítanak, annyira dörömböl az a boszorkányos hajó: hát még a szárazon az a tüzes szekér úgy esőrópöl mint a garabonciás diák, és örömben egyet futtyent. Ha az angyus még sokáig él, 50 év múlva talán még levegőben röpülnek az utasok. Na de én csak azt szeretném, ha valaki olyan macsinát találna föl, melly által a templomokat lehetne jó karban tartani az Isten dicsőségére! Mert eddig csak megoltunk: de ezután ki fogja tenni és pótolni azt, a mit az uraság tett. Igaz ugyan, hogy a nép csak az uraságra támaszkodik; ha valami kell, egyszerűen azt mondja: csináltassa az uraság. Igen, de azt nem gondolja meg, hogy az uraság

mennyit veszített. És ki nyert? a nép! az most az uraság, az a földesur, gondoskodják is templomairól. Avagy nem szegény-e, ha egy község gazdag, és a templom szegény. Nem botrányos-e, ha a községben szép, szébbnél szebb házak épülnek, és a szentegyház dűledező; mit mondjunk arra, ha az embereknek szép edényeik, czifra ruháik vannak: és a templom szennyes, piszkos, ruhái rongyosak. Mit szóljak olyanokról, kik hónap számra sem tesznek a perselbe valamit: vagy ha tesznek is, nincs köszönet benne, a legrosszabb pénzt válogatják ki; ha a fiu otthon egy ócska krajezárt talál, akkor szülei rá tanítják: fiam az a pénz nincs már járandóságban, már a zsidó sem fogadja el, hanem tedd el, jó lesz vasárnap a templom perselyébe. Vagy ha valaki több évig processus utján nem nyerhette meg követeléseit, aztán elhossa az obligatiót a plebános urhoz, uram én már nem nyerhetem meg, jó lesz a templom részére; valljon nem úgy eszelekesznek-e ezek mint Kain, a ki azt a gyümölcsöt áldozta, a mi neki nem kellett. De még olyanok is találkoznak, kik betegségben vagy más bajban eget földet ígérnek, ennyit meg annyit fognak adni a templom számára; és ha bajon kívül vannak, ne neked jó Isten, jó neked a semmi is, épen úgy mint az egyszeri czigány, ki fontos gyertyát ígért, ha kiszabadul a lélekvesztőből, azután elég volt a szálaeska is, Istenem! be szép volna, ha minden birtokos gazda minden esztendőben abból, a mit neki Isten adott, valamit Istennek visszada, és a templomnak szentelné. Milly szép szokás volna, ha egy keresztény sem halna meg a nélkül, hogy tehetsége szerint, legalább néhány forintot hagyna a templomnak, azon templomnak, mellyben oly sok jó tételben részesült: hol újjászületett, hol oly sok szép tanítást és intést hallott, mellyben gyermekségétől fogva neveltetett; illy módon csak szaporodnék a templom pénze, de még az atyafiaknak is maradna elég. Avagy lehetne-e jobb czélra fordítani a pénzt, mint a templomra, az által maradandó emléket hagy mindenki maga után. Talán már régen meghalva léssz; de azon mű, a templom, mellyre áldoztál, még élni fog! talán már rothadásnak indul tested, és mindenki megfelejtezik rólad, még azok is, kik oly sokat öröklöttek; de az orgona, melly a te fillérideiből is készült, még élni fog, hirdetendi Isten dicsőségét, és lelkedért irgalomért könyörög akkor, midőn te talán a purgatoriumban szenvedsz, és önmagadért nem könyöröghetsz; adjunk tehát a templomnak, az a legjobb capitalis, melly valaha bőven fog kamatozni. Majdan ha az Üdvözítő jövend, örömmel fogja üdvözölni azokat, kik szerették az ő háza dicsét. Jöjjetek atyámnak áldottai! mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, mezitelen voltam, azaz, pusztá, ronda volt az egyházam és ti ruháztátok, jöjjetek, vegyétek el jutalmatokat. Ez az első, a mit Kurator uramnak írok, azon oknál fogva, hogy egyszer lelkézze meg azokat, a kik templomaikkal keveset gondolnak.

A második, a mit e levélben írni akarok, azon örm-kifejezés, mellyet éreztünk akkor, midőn hallottuk, hogy egy „Vasárnapi könyv” készül számunkra, és pedig Kurator uramtól. Na már az igaz, hogy derék Kurator, a ki illyen tanulságos könyvet tud kidiktálni; az illyen Kuratorra épen úgy rá illenek a reverenda, mint az egyszeri czinkotai kántorra, és úgy mint akkor Mátyás király, most is mindenki plebánosnak linné, és alig gondolná, hogy a reverenda alatt Kurator lappang. Annál is inkább örülünk ezen könyvnek, mert jó, tanulságos és őszinte barát gyanánt mondja ki a mondókáját. Valóban a könyv és ember között nagy a hasonlatosság. Ugyanis az ember testből és lélekből áll. A könyv is papirosból vagy is rongyokból áll, ez a test, a jó gondolatok pedig, mellyek a könyvben vannak, az a lélek. A könyv több részekből, fejezetekből áll, az ember is fejből és különféle tagokból áll. A könyv cím nélkül nem sokat ér, az ember is czim vagy is böcsület nélkül érték nélküli. A könyv két színű: fehér papiros, fekete betűk; az emberek is többnyire kétszínűek. A könyv, ha szépen van is bekötve, ha tartalma rossz, tüzre való; úgy az ember is,

ha még oly szép ruhában jár, erény nélkül tüze való. Rosz könyv több van mint jó. Az embereknek is sokan vannak a hivatalosok, kevesen a választottak. A könyv, mely az igazat kimondja és elevenre talál, ellenségeket támaszt. Az embereknek is mondj igazat, betörök a fejedet. Egy rosz könyv százat elront. Egy rosz ember sokat ránt maga után a veszedelembé. A rosz könyv olesón kapható. A rosz ember nem igen kapós. A jó könyvnek nem kell ez-egér. A jó embert mindenki keresi. A könyvben különféle betűk láthatók, nagyok, kicsikék, aprók, de mind egy célra törekcsenek. Az embereket is az Isten különféle állapotban alkotta: némelyek nagyok, mások szegények, vannak koldusok, de egy közös cél fűzi össze őket. A könyv több kiadásban hasznos. Az embernek a sok kiadás nem igen hasznos. A könyv vezet az embert. Az ember követi a könyvet. A jó könyv az embernek legjobb barátja, pirulás nélkül tanulhat belőle mindenki. Adja Isten, hogy a „Vasárnap könyv” is ilyen jó barát legyen, és találjon sok ezer részvevőre. *) Isten hozzá!

Mendlik Ágoston
plebános helyettes.

II.

Zámoly, novemberben 1855. A Katholikus Néplapot keletkeztétől fogva, melyen tisztelt helybeli plebános ur kegyeiből szerencsés valék mindig olvashatni, de némű elpirulással kell megvallanom, hogy ámbár az ország minden más vidékéről voltak benne számos, szívet buzdító tudósítások, melyek az igaz keresztény katolikust hitében, Isten és felebaráti szeretetben erősítették; de Győrme gyében létező esztergomi érseki főegyház megyéhez tartozó Szigetközből tudtomra még semmi tudósítás nem volt olvasható e Néplapban. Azért, hogy a világ ne gondolja azt ezen sziget lakóiról, mintha annyira elvadulva volnának, miszerint illyesmben gyönyörködni nem is tudnának, bátor vagyok felkérni nagytszteleű szerkesztő urat, ha a győrme gyei zámolyi hitéletet. (melly község Szigetközön Győrtől fél, Hédervártól pedig egy állomásra fekszik) becses lapjába felvenni sziveskednék; miszerint a katolikus világ láthassa, hogy ezen a tájon is vannak igaz katolikusok, kik az Isten dicsőségét emelni legfőbb kötelességöknek tartják, és ennek öregbítésére filléreiket feláldozni nem sajnálják. — Létezik községünkben több év óta leginkább ajtatos nőkből alakulva, Rózsafüzér társulat, mely társulat, hogy többi dicső tetteit elhallgassam, nem régiben a szeplónélküli fogantatott Szűz Mária képét, nem sajnálva semmi költséget, olly diszes alakban állíttatta elő, hogy máshonnan is jönnék tiszteletere és megtekintésére; azonfelül a mellékoltárhoz, melyen a szeplónélküli fogantatott Szűz Mária képe van elhelyezve, két szép gyertyatartót ajándékozott, és ugyanazon oltárt diszes terítővel ékesítette, most pedig egy szép és tartós mennyezetet vagyis Umbellát szándékozik csináltatni, mely legalább is 70 ezüst forintba fog kerülni. — Boldogult ifju Nagy András és Preiner Terézia két szép zászlót csináltattak. Öreg Horváth András végrendeletében 80 pfrtot hagyományozott szinte két zászlóra, melyek a hagyományozó szándéka szerint olly diszesen készültek el, hogy egy városi templomnak is díszére szolgálnának. — Azt sem hagyhatom említés nélkül, hogy mlt. gróf Viczay Károly mint kegyurunk, alig terjesztetett elibe sz. egyházunk kijavításának szükséges volta, azonnal minden készséggel megrendelni méltóztatott nagyobb részt tulajdon költségén annak kijavítását; de még a paplakot is egészen kiigazította. Isten áldja meg a nemes szívű grótot, ki az Isten dicsőségét annyira szívén hordozza, mert más helyeken is, hol a kegyuraság hozzája tartozik, tett, és nem szűn meg

*) Ebben kételkedni, méltatlanság volna derék népünk józan esze és helyén lévő szíve ellen. Mert, ki csak egy pár sort olvasott is ama könyv mutatványából, hogyan ne igyekeznék azt egészen bírni, s családja javára fordítani? Szerk.

tenni illy követésre méltó áldozatokat; őt, a nemes szívű kegyurat atyjoknak nevezik a környékbéli árvák és szegények, de érezteti is mindenkiel erélyes szívéből fakadott bőkezűségét. — Folyó évi october hóban különösen és csudálatosan lepettünk meg. Temetőnkben a nagy kereszt már elavult, és községünk előjárói arról tanakodtak, hogy fából majd mást állíttatnak helyébe, és ime, mintha csak a földből nőtt volna az elavultnak helyébe, egy új, márványba illesztett, mázsát nyomó vaskereszt, megaranyozott Krisztus képével. Legtöbbsen e-udának tartották ennek létrejvetelét. — De hát hogyan is jöhetett oda az a diszes kereszt, a községbeliek tudta és hire nélkül? Volt községünkben husz évnél tovább egy koresmabérlő, de valami tíz év előtt Győr melletti Rév faluban vette lakását, mindazáltal szíve nálunk maradt zálogul, mert most is legörömeztsebb van nálunk, el is jó községünkbe majd minden nap. Községünkben tisztelik is őt mindnyájan, de nincs is egyén falunkban, ki egyszer vagy másszor ezen jó urnak, vagy áldott nevének hathatós segedelmét és jószívűségét ne tapasztalta volna. Ezen jó urnak a neve Koller Lipót, ki áldott nevével Dienes Éva asszonysággal egyetértve, közös akarattal Győrben a keresztet elkészíttették, és azt tulajdon szekerükön Zámolyra hozatván, ehhez értő mesterembereket is magokkal hozván, a temetői elavult keresztet avval szép csendesen fölváltották. Talán meg se tudtuk volna soha, hogy ki állíttatta e diszes keresztet, ha akarátjok ellenére valaki a köre nem véseti aranybetűkkel ezen szavakat: „Isten dicsőségére, megholtak üdvére állítták Koller Lipót és Dienes Éva házastársok 1855”. Ma volt a fölszentelése; délután félháromkor kezdődött. De már előbb Ujfalu és Ladomer fiók községbeli hívek lobogók alatt körmenetileg templomunkba érkeztek a fölszentelési ünnepeyre. Körmenettel, melyen igen számosan és mindenféle rendűek résztvettek a temetőbe lépdeltünk. A szentelést nagytszteleű Peöcz Zsigmond helybeli plebános, és kerületi alesperes ur végezte. Szentelés után a köztiszteletben és szeretetben álló esperes ur felénk fordulván, szemekéből könnyeket facsaró rövid beszédet mondott, megmutatta beszédében mért van a kereszt a temetőben, azután intett bennünk, hogy imádkozzunk a jótévőkért, azoknak meghalt és ezen sírkertben nyugovó szülőikért, minden meghalt hívekért, és végtére önnön magunkért. Mit, a beszéd végezte után, az épen most felszentett kereszt előtt, szívünk benesejéből fakadott buzgósággal meg is tettünk, és ismét körmenetileg visszatértünk a szentegyházba. — De még mást is láttunk a temető előtt, ujdán új feketére diszesen festett, vas zárokkal ellátott kétfelű nyíló kaput, de ollyat ám, hogy párját nem egykönnyen lehet látni. Es a kaput ki csináltatta?, a mi szeretett és mélyen tisztelt esperes urunk a maga költségén. — Végtére pedig közel a helységünkhöz egy kis kápolna létezik; abba, buzgóságáról ismeretes Ladits Éva, egy diszes és csillogós lámpát csináltott.

Terjessze az Isten áldását minden jótévőkre, mink pedig zámolyiak egy szívvel és ajakkal mondjuk: „Isten fizesse meg nekik!”

Varju János,
iskolamester.

III

A budai krisztinavárosi bucsujáró templomban, a többi ékes oltárokhöz képest, — a fájdalmas Szűz anyához címzett oltár történetű kijavításához s illő felékitésére Erzsébet főherczeg asszony ó es. k. fönsége 50 ezüst forintot kegyesen adományozni méltóztatott. Gf. Schaffgotse főudvarmesternő ó exc., gróf Forray Julia ó exc., özvegy Majthényi Pálnó, Marczibányi Antonia, özvegy Majthényi Imréné, Karácsonyi Maria, F. J. ó nagyságuk, végre pedig gróf Nádasdy Lipót ó exc. kegyes adományozásai által, a föntírtott oltárnak aranyzása eszközölthetvén, a budai szentegyházak díszesbítésében évek óta szüntelen s önzés nélkül faradozó helybeli polgár Pflüger Ferencz ugyan azt,

márványszinbe öntetni, s legk. Császárnék Ő Fölsége, s Erzsébet főhercege asszony Ő cs. k. fonsége iránti hódoltságiztetlethez az oltár díszének nevelésére. körünkben tartozkodó Peschky József művész által szt. Erzsébet képet festetni, s ugyan azt illő díszes környezetben az oltárra illesztetni kegyeskedett.

Az imigy illő fényvel kiékesített oltár f. évi novemb hó 19-kén, ugymint szt. Erzsébet ünnepén reggeli 9. óraker számos ajtatoskodó hívek jelenlétében az illető lelkész által ünnepélyesen beszenteltetett, a vérelnküli aldozatok pedig Ő cs. k. Fölsége legk. Császárnék, nem különben Erzsébet főhercege asszony Ő. cs. k. fonsége s a többi buzgó adományozók testi s lelki jóvoltáért az egek Urának bemutatattak.

(1-3)

Értesítés

Van szerencsém a főtisztelendő papságot alázattal értesíteni, miszerint a már e lapok útján hirdette volt, egyházi-öltönyök, és mindennemű szent képek, valamint egyéb — szertartási — árucikkekkel álló raktáromat ujonnan felszerelvé, minden e szakba vágó igényeknek legtokéletesebben megfelelni képes vagyok.

Különösen bővelkedik raktárom:

a) Casulák, dalmatikák és pluvialék minden hozzátartozókkal; menyezetek, kis és nagy, valamint gyermek egyházi-zászlókkal, oltárvánkosok — ministergyermek öltönyökkel, és bárminemű egyházi-fehéreneművel, melly készítmények többnyire a francia divat után készítvék —

b.) Kelyhek, állókeresztek, misekannák, ciboriumok monstranciák, egyházi lámpák, oltári gyertyatartók, temetés, és processiókhoz kézi keresztekkel nemkülönbön más izletes egyházi tárgyakkal.

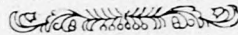
c.) Valamint készen, ugy még levelezés útján történendő rendelésekre is kaphatók nálam a lektökéletesebb olajfestvények u. m. a keresztuti 14 állomás, a szeplőtelen fogantatási képek, Krisztus a keresztben, Jézus és Mária szíve, bőjti és más szent képek — kisebb és nagyobb mintákban, ugy szinte bőjti kendők s. a. t.

Végre tudatom miszerint mindenféle ebbeli javításokat is elfogadok.

Mintogy üzleti-meretem — és e szakbani jártasságom azon kedvező helyzetbe tesz — minden szives megbízást, az első s igy a legjobb kuforrásból sikeresíthetni, a kelmék olcsósága és finomságára nézve bármely versenyt is kiállhatok.

Kegyes megbízásokért esdvén Győrött Dunautca 524. sz. a. Benczeserzet épületében, november 12 én 1855.

Kögl Pál festész és egyházi öltöny-gyárnok.

Pályázatok.

Szala — Szombathelyi püspök megyében keblezett Bánok szent Györgyi r. kath. anya-fárához tartozó oltárt z fiók helységben új tanítói állomásra jövő 1856-iki januar 6-án tartandó esőd hirdettetik. Az ezen új állomást elnyerni ohajtók képezdei és erkölesi bizonyítványaikkal ellátva alólírnál a fennirt napon magukat bejele, teni el ne mulasszák. Ezen állomástól a jegyzőség elválasztatott.

Bánok szent György, november 18-án 1855.

Leisgeb Gábor

B.-sz.-györgyi plebános.

Pápa m. városában felsőbb rendelet következtében 4 normalis osztály alakittatván, a 3-ik és 4-ik osztályu tan-székre, külömb véve mindegyikét 200 p. forint évi fizetés-sel, szabad lakással folyó évi december 15-én esőd hirdette-tik. A pályázni kívánók kívánatol bizonyítványaikkal ellátva a helyszinén jelentsék magukat.

Kelt Pápan november 15-én 18 5.

Közeghy József

pápai plebános, és esperest.

Baranya v. megyében közel Mohácshez, Doboka né-met faluban, a tanítói lakban délelőtti órában, a tanító ál-lomásra folyó év december 20-kán pályázat fog tartatni. — Évi díja a tanítónak 102 for. 24 kr. p. p. számítható a ter-mesztmények csekély ároni betudásával, szabad szállás is adatik.

Szokolai János, Plebános.

Szent-István-Társulati ügy.

Társulati ujtagok: főtí kerületben: t. Se-regély József főtí kaplán. Pesti egyházmegyében: t. cz. Mátyás Florián nevelő Gödriben; tek. Mazaly Ferencz ügyv. Pécsen. N. váradiegyházmegyében: ten-kei alesperesi kerület; kalocsai érseki megyében: nt. Jerkovics Károly bajai kaplán; nt. Válics János temerini kaplán; t. cz. Kamerer Simon orvos Ráczmil-tiesen; t. cz. Ujházy Menyhért zentai lakos; nt. Bódy Ferencz bátmonostori pleb. nt. Szép Ferencz szabadkai plebános; nt. Rózsa Imre miskai kaplán; t. cz. Hoós Fe-rencz monostori lakos. Pesti k. pontb: nt. Sujánszky Antal pest-józsefvárosi plebános alapítótag lett; t. cz. Ba-log Sándor váltótörvényszéki ügyvéd; mélt. Császárfere-necz nyug. hétszemélyn. ur; tek. Köry Károly birtokos ur.

Könyvjelentés.

E lapok olvasói előtt alig él valaki kedvesebb emlék-ben, mint ki ezek szerkesztését egykor olly kitünő szerencsével vitte: t. cz. Szabó Imre urat értjük, a Balaton táján szerény magányában szünet nélkül működő felső iskázai plebánost, ki jeles tehetségeinek és fáradhatlan buzgalmá-nak egy újabb termékével ajándékozta meg egyházi irodal-munkat. Ugyan is.

Szabó Imre ur „Néphez alkalmazott egyházi beszé-deinek” második évfolyamából az I. kötet Egerben igen szépen kiállítva most jelent mer. Addig is mig azt bő-vebben megismertetni időnk és alkalmunk lesz, első öröm-münkben sietünk a jeles beszédek tartalomjegyzékét idézni, melly következő: Advent I. vasárnapjára, sz. Miklós püspök, Szűz Mária szeplőtelen fogantatására. Advent II. III. IV. vas. Karácsonra, sz. István első vértanu, sz. István apostol napjára, Karácson utáni vasár. az év utolsó estéjére, új évre, új év utáni vasárnap. Vízkeresztre, Vízkereszt után I. II. vasár. Jézus neve napjára, Vízkereszt után III. IV. V. VI. vasárnapra. összesen huszonegy beszéd. — Ára füzve 1 pft kapható Pesten Hartleben K. A. urnál s általa minden hiteles könyvárusnál. — A beköszöntő egyházi új évre ked-vesebb ujdonsággal alig szolgálhatunk t. cz. paptársainknak, mint midőn illy tartalom- és szépségdús beszédek megjele-nését tudtul adjuk, mellyekből az első évfolyam is olly ki-tünő figyelmet ébresztett s a legméltóbb részvétellel és ked-vességgel fogadtatott.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizethető rá Pesten a Szent-István-társulat ügynökénél. czukoruca 6-dik száma. föld. vagy a szerkesztőségénél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál. Előfizetési díj Budapesten kihordással félévre 1 ft. pp. vidékre postán borítékban félévre 1 ft. 20 kr. pp. Nagyobb esőd-hirdetés 2 ft. kisebb 1 ft. p. díjért közöltetik. Minden további hirdetésért az előbbi árnak fele fizetendő. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez' ezimezendők. (Pesten a józsefvárosi plebániában.)

Kiadja a Szent-István-Társulat; felelős szerkesztő SUJANSZKY ANTAL.

Pesten 1855. Nyomatja HERZ JÁNOS, országot 6. sz.